

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 20/2016-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 453/2015 z 19. augusta 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len

„najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 453/2015 z 19. augusta 2015. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 25. novembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 16 C 66/2012-168 z 3. júla 2014 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska (ďalej len „žalovaná“), o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Co 686/2014, 4 Co 717/2014 z 25. marca 2015 bol rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdený. Napokon uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 453/2015 z 19. augusta 2015 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru.

V rámci dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku sťažovateľ namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces tým, že krajský súd mu opomenul doručiť vyjadrenie žalovanej k jeho odvolaniu (sťažovateľ zrejme iba omylom uvádza, že mu nebolo doručené vyjadrenie krajského súdu k odvolaniu, pozn.). Opomenutím krajského súdu vykonať tento procesný úkon majúci zásadný význam pre spravodlivé súdne konanie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda aj k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Táto procesná vada zakladá prípustnosť dovolania. Keďže sťažovateľ nemal možnosť sa k skutočnostiam prezentovaným žalovanou náležite vyjadriť, krajský súd nemohol vychádzať z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností.

Najvyšší súd svojím dovolacím uznesením podľa sťažovateľa vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. De facto odmietol právo sťažovateľa na súdnu ochranu. Z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu z 19. augusta 2015 vyplýva, že dovolanie bolo odmietnuté s poukazom aj na to, že je neprípustné, lebo namietaná procesná vada v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, ale ani iné vady v konaní nevyšli najavo.

Sťažovateľ vidí zreteľný zásah do práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver týkajúci sa procesného pochybenia v doručení procesných vyjadrení účastníkov konania.

V závere sťažnosti sťažovateľ podrobne zhrňuje skutkový stav konania vedeného všeobecnými súdmi a vyslovuje kritické pripomienky k právnemu posúdeniu zisteného skutkového stavu. Robí záver, podľa ktorého nesprávnym právnym posúdením jeho veci všeobecné sudy umožnili, aby aj v budúcnosti dochádzalo k porušeniu zákona na úkor občanov.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1) Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (...) na súdnu a inú ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na prejednanie veci spravodlivo, verejne a v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v Bratislave sp. zn. 8Cdo/453/2015 zo dňa 19.08.2015 porušené bolo.

2) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 8Cdo/453/2015 zo dňa 19.08.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3) Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne do 10 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 453/2015 z 19. augusta 2015 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 4 Co 686/2014, 4 Co 717/2014 z 25. marca 2015.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu *„Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ (č. l. 195-207 spisu), ku ktorému sa písomne vyjadrila odporkyňa*

(č. l. 209-213 spisu). Toto vyjadrenie k odvolaniu bolo navrhovateľovi (cestou jeho právneho zástupcu) doručené 3. októbra 2014 (č. l. 218 spisu).“. Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu sa nachádza na tretej strane v prvom odseku uznesenia. Ďalej podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľ v podanom dovolaní namietal, že postupom krajského súdu spočívajúcim v nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozhodnutia mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Podľa sťažovateľa rozhodnutie krajského súdu nevychádza z objektívneho a komplexného posúdenia rozhodujúcich skutočností a je založené na nesprávnych skutkových a právnych zisteniach, keďže tieto vychádzajú z neúplného dokazovania na okresnom súde. V ďalšom texte dovolania sťažovateľ podrobne zdôvodňoval nesprávnosť právneho posúdenia veci a nesprávne vyhodnotenie navrhnutých dôkazov.

Podľa názoru najvyššieho súdu nedošlo postupom všeobecných súdov k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, keďže tieto neboli viazané návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania. Nevykonanie dôkazov podľa predstáv účastníka nie je postupom, ktorým by sa mu odňala možnosť konať pred súdom. Rovnako nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom ani tvrdenou nepreskúmateľnosťou odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keďže toto v plnej miere zodpovedá ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Ďalšie námietky týkajúce sa nesprávneho zistenia skutkového stavu a jeho nesprávneho právneho posúdenia nie sú relevantné v prípadoch dovolania, ktorého prípustnosť sa opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Takéto dovolania možno totiž odôvodniť iba podľa § 241 ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku.

Zo spisu okresného súdu sp. zn. 16 C 66/2012, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplývajú tieto podstatné skutočnosti:

Z referátu sudcu z 29. septembra 2014 vyplýva inter alia, že právnemu zástupcovi sťažovateľa (ktorý je totožný s jeho terajším právnym zástupcom, pozn.) treba doručiť „vyjadr. odporcu“.

Z doručky na č. l. 218 vyplýva, že „vyjadr. odp. ZO“ bolo právnemu zástupcovi sťažovateľa doručené 3. októbra 2014.

Z dovolania sťažovateľa zo 14. mája 2015 podaného jeho právnym zástupcom a smerujúceho proti rozsudku krajského súdu doručeného okresnému súdu 15. mája 2015 vyplývajú rovnaké dovolacie námietky, aké sú uvedené v zhrnutí obsahu dovolania, ktoré sa nachádza v dovolacom uznesení najvyššieho súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z pohľadu ústavného súdu treba predovšetkým konštatovať, že rozhodujúce sťažnostné tvrdenia nezodpovedajú skutočnosti, keďže sú v rozpore tak s listinnými dôkazmi, ktoré predložil ústavnému súdu samotný sťažovateľ, ako aj s dôkazmi vyplývajúcimi zo spisu okresného súdu, ktorý si zadovážil ústavný súd z vlastnej iniciatívy.

Predovšetkým nezodpovedá pravde hlavné sťažnostné tvrdenie, podľa ktorého vyjadrenie žalovanej na odvolanie sťažovateľa nebolo sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi, doručené. Už v uznesení najvyššieho súdu sa výslovne konštatuje na tretej strane v prvom odseku, že toto vyjadrenie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľa doručené 3. októbra 2014, ako o tom svedčí doručka na č. l. 218 spisu. Toto konštatovanie najvyššieho súdu je v súlade s obsahom spisu okresného súdu, podľa ktorého jednak z referátu sudcu z 29. septembra 2014 na č. l. 214, ako aj z doručky na č. l. 218 je nepochybné, že vyjadrenie žalovanej bolo právnomu zástupcovi doručené 3. októbra 2014.

Ďalej v zrejmom rozpore so skutočnosťou je tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého mal nedoručenie vyjadrenia žalovanej na jeho odvolanie namietať v podanom dovolaní, pretože ani zo zhrnutia obsahu dovolania uvedeného v uznesení najvyššieho súdu, ale ani z dovolania samotného takáto námietka vôbec nevyplýva.

Napokon je nepravdivé tvrdenie, podľa ktorého sa najvyšší súd s otázkou nedoručenia vyjadrenia žalovanej sťažovateľovi dostatočne nevysporiadal, keďže najvyšší súd veľmi jednoznačne a zrozumiteľne uviedol, komu a presne kedy bolo vyjadrenie doručené.

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba vo svetle už uvedených skutočností považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľ síce využil možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, avšak neuviedol v ňom tvrdenie o údajnom nedoručení vyjadrenia žalovanej na jeho odvolanie, čím malo dôjsť k odňatiu možnosti sťažovateľa ako účastníka konania konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Uvedené znamená, že hoci sťažovateľ formálne využil dovolanie ako účinný prostriedok nápravy porušeného práva, z materiálneho hľadiska vzaté tak neurobil, keďže uvedenú námietku v podanom dovolaní neuplatnil. To zakladá neprípustnosť sťažnosti.

Treba tiež dodať, že sťažovateľ ani len netvrdil (tým menej preukazoval), že námietku neuplatnil v dovolaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd v danej súvislosti dodáva, že odhliadnuc od už uvedeného je sťažnosť v jadre zjavne neopodstatnená vzhľadom na to, že vyjadrenie žalovanej na odvolanie sťažovateľa bolo v skutočnosti sťažovateľovi doručené.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti namieta aj nedostatky v skutkových zisteniach a v následných právnych úvahách okresného súdu a krajského súdu, ktoré viedli napokon (podľa názoru sťažovateľa nesprávne) k zamietnutiu jeho žaloby.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že podľa právnych záverov najvyššieho súdu (ktorým ani sťažovateľ v podanej sťažnosti neoponuje), v prípade dovolania, ktorého prípustnosť sa opiera o ustanovenie § 237 Občianskeho súdneho poriadku, nemožno dovolanie odôvodniť námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci. Rovnako nemožno dovolanie odôvodniť námietkou nesprávnych či neúplných skutkových zistení. Pokiaľ preto sťažovateľ chcel prejaviť nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu a krajského súdu, mal napadnúť sťažnosťou podanou ústavnému súdu aj rozsudok krajského súdu. V takomto prípade by sa ústavný súd mohol skutkovými

a právnymi námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa veci samej zaoberať. Sťažovateľ však takto nepostupoval, pretože jeho sťažnosť smeruje len proti uzneseniu najvyššieho súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2016